

leje-forhøjelse, der har fundet Sted, se ud, som om det ikke betød noget. Det gør det maaske ikke i Almindelighed; hvor der er Tale om forstaaende og humane Grundejere og Værter. Men en Forhøjelse af Minimums-satserne kan befrygtes at blive benyttet som Paaskud til at forlange en saadan Forhøjelse af Lejen, at det hidtidige Forhold mellem denne og Minimumstaksten stadig opretholdes.

Jeg skal ganske undlade at komme ind paa en Polemik eller en Gentagelse eller Uddybning af, hvad jeg udtalte i Gaar. Jeg har nu hørt den højtærede Ministers Bemærkninger om forskellige af de af mig fremsatte Indvendinger mod Lovforslaget, og jeg maa desværre sige, at han ikke synes at være blevet synderlig omvendt af mine Indvendinger, hvad jeg naturligvis maa beklage. Det var særlig Retten til Opsigelse uden nogen som helst Grund, kun mod at give Afkald paa at have Fordel deraf i to Aar, som i Gaar var Genstand for Paa-tale fra min og andres Side, og kunde man naa til at faa denne Bestemmelse strøget, vilde dog lidt være vundet. Den vedrører nemlig ikke de vanskelige Lejere, det er jo en ny umiddelbart derefter følgende Bestemmelse, som vedrører dem.

Jeg kan fremdeles ikke se rettere end, at der er noget kunstigt og meget unaturligt i den Form, Ministeren har givet Bestemmelsen om, at Kommunalraadene kan ophæve Huslejenævnene. Man fremsætter Forslag til en Lov med en Bestemmelse om, at den skal gælde til April 1923, men man vil give Kommunerne Ret til at komme af med Lovens Bestemmelser, forinden dette Tidspunkt. Naar man nu endelig fra Ministerens Side ønsker en saadan Ordning — jeg vil ikke anbefale den —, vilde det formentlig have været det naturligste at sige: Loven gælder til 1. April 1923; men de Kommunalraad, som ønsker det og mener, det kan gaa an, kan vedtage at ophæve den inden den Tid. I Stedet for siger man: Loven gælder til 1. April 1923 — det vil sige, den gælder i Virkeligheden ikke længere end til 1. Juli 1922, men Kommunalraadene kan faa den til at gælde saa længe, som der staar i Loven at den skal gælde, hvis de vedtager, at den fortsat skal gælde saa længe. Det er i Virkeligheden meget indviklet, og der maa være en Hensigt dermed. (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det er ogsaa en Misforstaaelse). Nej, det kan ikke være en Misforstaaelse, thi der staar, at Kommunalraadene inden en Maaned skal vedtage, at Loven fortsat skal bestaa. Det er dog at gaa over Aaen efter Vand,

hvorfor saa ikke ganske naturligt sige, naar man endelig vil have en saadan Ordning, at Kommunalraadene kan til enhver Tid beslutte, at nu skal Huslejelovgivningen høre op, i Stedet for at bestemme, at de, naar de en Gang har vedtaget at oprette Huslejenævn, igen skal vedtage at beholde det. Jeg kan ikke komme bort fra, at der maa ligge en Hensigt bagved, det er saa skruet og kunstlet, at det absolut maa dække over et eller andet; og ifølge den højtærede Ministers Stilling og Udtalelser er jeg ikke i Tvivl om, at det er noget, der nærmest gaar i grund-ejervenlig Retning.

Jeg beklager, at Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, saa stærkt fremhævede, at der overhovedet ingen Mulighed var for Enighed med Socialdemokraterne; thi saa er en Forhandling i Udvalg jo temmelig ørkesløs; men jeg haaber, at denne Udtalelse ikke skal tages saa bogstavelig, som den er fremsat. Hvis der imidlertid bliver Tale om noget saadant, er det dog ikke Socialdemokraterne, der forstyrrer Idyllen, det maa være dem, fra hvem Kravet om de nye og store Ændringer kommer.

Jeg vil endnu kun spørge den højtærede Minister, om han ikke kan tænke sig den Mulighed at give os Tid til at forhandle om det foreliggende Forslag ved at foreslaa en Forlængelse af den nugældende Lov med f. Eks. en Maaned. Jeg synes, det er et Ønske, som det var rimeligt at imødekomme.

Johannes Lou: Utak er jo Verdens Løn. Det ærede Medlem Fru Elna Munch var den eneste, der havde en lille Smule Forstaaelse af, hvad jeg havde talt om, at jeg paa den ene Side havde talt Lejernes Sag, og at jeg samtidig havde forsøgt, saa godt det var mig muligt, at lade Grundejernes berettigede Krav komme til Orde. Jeg maa derfor beklage, at jeg først maa henvende nogle Ord til det ærede Medlem Fru Elna Munch, idet hun talte om Frederiksbergs Boligforhold. Jeg tror, at naar man er københavnsk Kommunalrepræsentant, kunde man have nok med at feje for sin egen Dør; men det ærede Medlem kom med den Insinuation, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse ikke har tilfredsstillende Boligbehovet i tilstrækkelig Grad. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem, om det er paa Frederiksberg, at man har behøvet at tage Skoler til Brug til Boliger; jeg troede, det var i Københavns Kommune, dette er sket. Paa Frederiksberg har man ikke behøvet at tage en eneste Skole i Brug til Boliger, og jeg maa her